

ARA MÉS QUE MAI OKUPA TU TAMBÉ

CONTRA L'ESPECULACIÓ CONTRA LA GENTRIFICACIÓ

L'okupació de llocs abandonats per a l'autogestió de les nostres vides és una realitat des de fa més de dues dècades a Barcelona. Així s'ha donat resposta a la necessitat d'espais socials i a la manca d'habitatge accessible a les ciutats. En el darrer any, i com d'altres vegades, estem vivint una onada de repressió dels nostres projectes: Centres Socials Okupats com La Clandestina, la REA, l'Ateneu la Pua, Ca la Trava... i habitatges com el Kubo, la Kantorada, Montmany 3,... han estat desallotjats. El Banc Expropiat, Kan Kolmo, l'Agora Juan Andrés, La Protestona, La Teixidora, Puntales, La Llamborda, Kasablanca... es troben sota amenaça de desallotjament.

D'ençà 2015 hi ha hagut canvis en les lleis de l'estat espanyol: l'aprovació de la llei mordassa, les reformes del codi penal, la llei d'enjudiciament civil i l'administrativa. Aquestes afecten directa o indirectament a l'okupació i a la possibilitat de romandre al lloc on vius i defensar-te. D'altra banda, s'han extès els desallotjaments extrajudicials i la contractació d'empreses de matons -com Desokupa- per part de propietaris que, amb la complicitat dels cossos de seguretat, mossos i urbana, desallotgen espais amb mètodes intimidatoris. Sota aquest panorama no hem de desatendre el ressorgiment del feixisme, especialment als barris perifèrics.

Hem vist com la repressió s'intensifica. Han incrementat els efectius policials i el seu arsenal, el control social és cada cop més sofisticat, i els carrers i places han estat presos pels uniformats i armats defensors de la llei i l'ordre.

Tot i la xerrameca institucional de "l'ajuntament del canvi" a la ciutat cada cop hi ha més desigualtats de poder i econòmiques i accedir a un habitatge és tota una gesta. Els barris es posen en mans de promotors immobiliaris que especulen gràcies a l'increment del turisme i la gentrificació, mentre els bancs s'enriqueixen i són protegits pel poder judicial. Alhora, aquest ajuntament ha provat d'assimilar alguns projectes okupats, cooptant-los, comprant-los, fet que debilita i controla la capacitat de resposta davant la repressió.

El sistema segueix defensant als hereus de la terra i criminalitzant a les desheretades. No només a Barcelona, on la voracitat de la metròpoli intensifica els processos. Tenim molt presents projectes d'okupació rural, que aposten per reconstruir pobles abandonats o donar-li vida a noves terres on viure-hi de forma autogestionada. En la seva mera existència suposen una amenaça pel model capitalista i són colpejats des d'instàncies judicials, policials i polítiques -com va quedar palès amb la sentència judicial al poble okupat de Fraguas-.

Sabem que aquesta és l'estructura actual i no ens en sentim víctimes perquè no volem delegar la nostra vida en ella. Creiem en el poder que tenim quan ens organitzem contra i al marge del capitalisme i les jerarquies. Creiem en l'acció directa i no l'acció mediada pels polítics professionals. Aquests formen part d'èlits que monopolitzen el paper d'intermediàries entre les nostres vides i les nostres necessitats, les quals ni les coneixen ni els importen.

L'okupació és una eina que ens permet autoorganitzar-nos per donar resposta d'una manera horitzontal a les nostres problemàtiques. Necessitem casa, la prenem; necessitem un local per activitats socials, l'habilem; necessitem coneixements, ens formem... Perquè l'okupació té una força tremenda: com a element de transformació de les relacions socials, com a espai d'intervenció i dinamització política local i com a eina d'oposició als processos especulatiu... i a tot allò que ens oprimeix. A Barcelona, paral·lelament a les okupacions, sempre hi ha hagut espais legals o més estables amb els que es comparteixen valors o pràctiques, aquells que allotgen una editorial o una ràdio, un espai de salut o de criança, un taller artesanal o una cooperativa... De la mateixa manera, els CSO's de la ciutat són espais on s'han teixit moltes altres lluites socials, com la lluita obrera, el transfeminisme, l'ecologisme, les lluites indígenes, de les persones preses...

Davant de la repressió judicial i policial i la manipulació mediàtica, enfortim les aliances i les xarxes de suport mutu basades en la solidaritat. Davant dels desallotjaments, sentim la necessitat de sortir al carrer, trobar-nos, expressar la ràbia i senyalar els responsables. Enfrontem les immobiliàries, els bancs, les administracions, els propietaris que especulen amb els habitatges. Les cases estan per habitar-les.

Ens veiem als carrers

@OKUPACIO
#MANIOKUPA

1 DESEMBRE
19H PI UNIVERSITAT